

Crítica* òpera

Xavier
Cester

La màgia de la mort

L'espera ha estat llarga, però ha pagat la pena. La magnífica impressió que va generar *Eurídice* el 2001 feia que les expectatives fossin moltès davant la segona col·laboració operística entre Joan Albert Amargós i Toni Rumbau. Només els obnubilats per la taxonomia, capficats a posar cartellets i aixecar fronteres estanques, s'atabalaran per la llibertat amb què els dos creadors empren una gran diversitat d'elements en aquest suggerent *Saló d'Anubis* o *l'Acadèmia de Lillí i Danté*. Les referències egípcies, l'encís de la màgia i el cabaret i la presència d'un titella (en un original trio que retrotreia a l'obra anterior) són només eines per bastir una reflexió sobre el gran misteri final. No és per casualitat, per tant, que una de les cèl·lules motiviques més recurrents reveli tot el seu sentit quan s'hi afegeix el text *Muero y vivo* (l'obra s'ha presentat tant en versió catalana com castellana). El ritme decau una mica quan el to pren trans-

cedència, però la magnífica pirueta final certifica l'encert d'Amargós i Rumbau.

La producció ja té un rotatge important després de l'estrena a Winterthur i les funcions a Darmstadt i Salt. El nítid muntatge de Luca Valentino jugava sempre a favor d'una música defensada pel mateix Amargós al capdavant de Barcelona 216. La hiperactiva i brillant instrumentació mai anava en detriment d'unes línies vocals que podien agafar volada lírica. Toni Marsol, amb la presència vocal i escènica a què ens té ben acostumats, i una Maria Hinojosa d'agut segur van brillar com a manipuladors mestres de cerimònies, la qual cosa no vol dir en absolut que Miquel Cobos (l'atònita víctima) i Anna Tobella desentonessin. Per a un festival com el d'Òpera de Butxaca, dedicat sense defallença a la creació d'ara i d'aquí, *Saló d'Anubis* ha estat un immillorable punt d'arrencada.

*

Saló d'Anubis, DE J.A. AMARGÓS. TNC, 28 D'OCTUBRE.